

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph. D. ve věci

žalobce: **G. N.**
státní příslušnost Ukrajina

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2019, č. j. OAM-439/ZA-ZA04-K07-PD1-R2-2014, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 3. 2019, č. j. OAM-439/ZA-ZA04-K07-PD1-R2-2014, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 54 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 8. 4. 2019 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2019, č. j. OAM-439/ZA-ZA04-K07-PD1-R2-2014, kterým žalobci nebyla prodloužena doplňková ochrana dle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce tvrdí, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech, když došlo k porušení zejména ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a dále § 14a odst. 1 a § 53a odst. 4 ve spojení s § 17a zákona o azylu. Žalobce zdůraznil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uznává, že s ohledem na aktuální bezpečnostní situaci nelze po žalobci oprávněně požadovat, aby se vrátil do místa dřívějšího bydliště – města M. na Krymu. Spornou otázkou je pouze to, zda má žalobce reálnou možnost využít vnitřního přesídlení na jiné místo na Ukrajině. Žalobce má přitom za to, že v jeho případě nelze využít institutu tzv. vnitřního přesídlení v rámci země původu. Žalobce poukazuje na zprávy svědčící o těžkostech, které se pojí s institutem vnitřního přesídlení na Ukrajině. V aktualizaci č. 3 ze dne 24. 9. 2015 ohledně udílení mezinárodní ochrany se zohledněním dosavadního vývoje na Ukrajině popisuje UNHCR faktické bariéry v přístupu osob z východní Ukrajiny k účinnému vnitřnímu přesídlení. Jako jednu ze stěžejních bariér uvádí společenskou diskriminaci, v důsledku které není fakticky možné pro osoby z východní Ukrajiny reálně získat přístřeší či zdroj obživy s tím, že občané západní Ukrajiny vnímají osoby z východu jednak jako viníky války, jednak jako nechtěnou konkurenci na trhu práce. Státní orgány přitom nepodnikají žádné kroky k potírání této diskriminace. S vnitřním přesídlením se pojí překážky v opatření potřebných dokumentů, příliš striktní požadavky na osoby žádající o statut vnitřně přesídlené osoby, diskriminace v přístupu k sociální pomoci atd.
3. Žalobce odkázal také na zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z června 2018, podle které z vnitřně přesídlených osob je cca 42% zaměstnaných, což je podstatně méně než u většinové populace. Podle zprávy UHNCR z roku 2017 byla z celkového počtu cca 800 000 vnitřně přesídlených osob poskytnuta pomoc cca 70 000 osobám.
4. Žalobce také poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Az 68/2017-58, podle kterého, má-li žalovaný prodloužení doplňkové ochrany odepřít, musí prokázat zásadní změnu okolností v těch aspektech, jež dříve považoval za klíčové; rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany není rozhodnutím „na zelené louce“. Jádrem prodlužovacího řízení podle § 53a odst. 4 zákona o azylu představuje posouzení toho, zda se zásadním způsobem změnilы okolnosti, jež vedly k udělení mezinárodní ochrany. Stěžejní důvody, které dříve vedly k udělení doplňkové ochrany, nelze v prodlužovacím řízení zpětně měnit nebo dokonce doplňkovou ochranu neprodloužit s odůvodněním, že doplňková ochrana neměla být v původním rozhodnutí vůbec udělena. Z uvedeného podle žalobce vyplývá, že v rámci řízení o prodloužení doplňkové ochrany nestačí nanovo posuzovat naplnění jednotlivých podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Je potřeba

v prvé řadě srovnat okolnosti, za kterých byla doplňková ochrana cizinci udělena, s okolnostmi danými při rozhodování o jejím prodloužení, přičemž platí, že rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany lze přijmout, pouze pokud se tyto okolnosti změnily významným a trvalým způsobem. V případě žalobce tomu tak však nebylo. Žalovaný naplnění podmínky významné a trvalé změny okolností spatřuje v tom, že od doby vypuknutí ozbrojeného konfliktu na východu Ukrajiny došlo k zamrznutí konfliktu na linii dotyku a zároveň došlo k pokroku v oblasti zajištění práv vnitřně přesídlených osob. Ačkoliv lze uznat, že oproti prvnímu rozhodnutí žalovaného je napadené rozhodnutí podrobnější, nepodařilo se žalovanému unést důkazní břemeno k prokázání toho, že v případě žalobce poskytnutí doplňkové ochrany již není zapotřebí. K udělení doplňkové ochrany žalobci přistoupil žalovaný v roce 2014 proto, že nebylo možné vyloučit jeho přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy, přičemž nemožnost návratu žalobce do vlasti shledal žalovaný v nepřehlednosti bezpečnostní situace a možnosti šíření nepokojů v jeho zemi. Odůvodnění udělení doplňkové ochrany tudíž není příliš precizní a v zásadě nespecifikuje konkrétní skutečnosti, proč právě žalobci hrozí ve vlasti nebezpečí vážné újmy. Jak však konstatoval Městský soud v Praze v již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 9. 2018, tato skutečnost nemůže jít k tíži žalobce, neboť čím obecnější a méně určité jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany, tím obtížnější odůvodňování jejího neprodloužení lze očekávat.

5. Závěr žalovaného o možnosti vnitřního přesídlení je odůvodněn toliko formální možností bez toho, aby se žalovaný jakkoli zabýval faktickou možností jeho vnitřního přesídlení. Napadené rozhodnutí je tudíž podle žalobce nezákonné.
6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; uvedl, že od doby udělení doplňkové ochrany žalobci došlo na Ukrajině k podstatnému vývoji stran bezpečnostní situace, ve srovnání s rokem 2014 se politická i bezpečnostní situace stabilizovala a incidenty se omezovaly pouze na okolí tzv. linie dotyku, tedy hranice mezi územím kontrolovaným povstalci a ukrajinskou armádou. Neexistuje žádná objektivní překážka, která by žalobci bránila ve využití vnitřního přesídlení. Bylo by nepřiměřené po žalobci požadovat, aby se přemístil a žil v bídě nebo pod životním minimem, nicméně pouhé snížení životního standardu nemusí být dostatečné proto, aby alternativa vnitřního přesídlení již nepřicházela v úvahu. Přemístění by nepřipadalo v úvahu, pokud by například žalobce nebyl schopen vést vcelku normální život a pokud by byl bez rodinných a sociálních vazeb. Žalobce má po návratu do vlasti v zemi určité zázemí, když na západě země žije jeho otec a sestra, v hlavním městě studuje jeho syn a žalobce se bude nacházet v nepoměrně lepším postavení, než řada vnitřně vysídlených osob v rámci současné Ukrajiny. Ukrajina byla též uznána za bezpečnou zemi původu (s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti).

Zjištění z obsahu správních spisů

7. Ze správních spisů soud zjistil, že na základě žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 9. 2014 byla žalobci rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 10. 2014 podle § 14a udělena doplňková ochrana na dobu 24 měsíců od právní moci rozhodnutí. Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí vyplývá, že podle žalovaného nelze bezpečnostní situaci v místě bydliště žalobce na Ukrajině považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala jeho bezpečný návrat do vlasti. Žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce, který žil a pracoval na území města M. nacházejícího se na Krymu, přičemž nemá aktuálně možnost zajistit si dlouhodobější zázemí v jiné části Ukrajiny, nelze vyloučit závažné problémy, jejichž dopad na život žalobce není schopen předvídat. V případě návratu žalobce do vlasti nelze vyloučit

jeho přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

8. Dne 19. 9. 2016 podal žalobce žádost o prodloužení doplňkové ochrany. O této žádosti bylo rozhodnuto nejprve rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 2. 2017, kterým žalobci doplňková ochrana nebyla prodloužena. Toto rozhodnutí bylo následně k žalobě žalobce zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2018, č. j. 4 Az 26/2017-50. Městský soud v uvedeném rozsudku uzavřel, že z žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by již žalobci nehrozila vážná újma. Žalovaný měl podle závěrů rozsudku buď žalobci doplňkovou ochranu prodloužit, nebo dostatečnými, relevantními, objektivními, aktuálními a komplexními informacemi prokázat zásadní zlepšení situace vnitřně přesídlených osob na Ukrajině oproti roku 2014, a to zejména vzhledem k individuálním žalobcovým charakteristikám a s důrazem na ty aspekty, které v původním rozhodnutí ze dne 31. 10. 2014 považoval za klíčové pro svůj závěr o nemožnosti žalobcova vnitřního přesídlení.
9. Po vrácení věci k dalšímu řízení provedl žalovaný s žalobcem dne 20. 2. 2019 pohovor k jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, z něhož vyplynulo, že žalobce má na Ukrajině příbuzné, a to otce, sestru a syna. Otec pobírá malý důchod ve srovnání se situací v ČR, sestra nepracuje, žije s jejím přítelem a syn ještě studuje. U sestry, jejího přítele a synovce a otce bydlet nemůže, mají jen malý třípokojový byt; není také možnost zaměstnání. Prodat dům na Krymu nemůže, Krym nemůže ani navštívit. Vládní pomoc na Ukrajině je jen na papíru.
10. Dále žalovaný doplnil správní spis o Informaci OAMP ze dne 10. 10. 2017 o vnitřně přesídlených osobách, z nichž vyplynulo, že konkrétní výše sociálního příspěvku pro vnitřně přesídlené osoby činila v roce 2016 cca 16 dolarů měsíčně za osobu schopnou práce. Výplata tohoto příspěvku je však vázána na povinnost nové registrace osoby. K ubytování vnitřně přesídlených osob byla využívána přestavěná nebo jinak upravená zařízení, tzv. kolektivní centra, ubytování bylo hrazeno státem z 55%, zbytek je doplácen konkrétní osobou. K postavení vnitřně přesídlených osob přispěla řada protichůdných zákonných a byrokratických opatření, které zabraňují jednodušší integraci do hostitelských komunit.
11. Z dalšího doplněného materiálu, Informace OAMP ze dne 14. 9. 2018 – Ukrajina - situace v zemi – mj. vyplynulo, že oproti předchozímu období počet vnitřně přesídlených osob poklesl; UNHCR stanovil počet osob postižených konfliktem včetně vnitřně vysídlených na cca 1,8 mil. obyvatel.
12. Dne 7. 3. 2019 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný v něm předně dospěl k závěru, že situace v Autonomní republice Krym, kde žalobce před svým odjezdem z vlasti žil, se od doby, kdy získal doplňkovou ochranu, výrazně nezměnila, území je de facto kontrolováno Ruskou federací. Po žalobci tak nelze oprávněně požadovat, aby se vrátil do místa svého původního bydliště. Žalovaný se tak zabýval tím, zda žalobce může bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části Ukrajiny, vstoupit do ní a usadit se. Z hlediska bezpečnostního je podle žalovaného přestěhování do jakékoli oblasti pod kontrolou ukrajinské centrální vlády dostatečně účinným řešením proti hrozbě vážné újmy. V případě žalobce se dále nejedná o zranitelnou osobu, neboť je práce schopnou osobou v produktivním věku, lékařskou péčí žalobce de facto nevyhledává. Na Ukrajině žijí příbuzní žalobce a žalobce tak má v případě svého návratu do vlasti možnost přebývat u svých příbuzných a využít jejich podpory. Žalobce má možnost se registrovat jako vnitřně

vysídlená osoba a pobírat podporu od státu. Nadto může žalobce využít prostředky vydělané činností na území ČR k vybudování si nového života v jiné části Ukrajiny. S ohledem na to, že institut doplňkové ochrany je institutem dočasným, což muselo být žalobci zřejmé z rozhodnutí o jejím udělení, měl žalobce možnost se materiálně připravit na eventuální návrat na Ukrajinu. Pokud tak žalobce nečinil, nelze to považovat za důvod k dalšímu prodloužení doplňkové ochrany. Podle žalovaného pominuly důvody, pro které byla žalobci doplňková ochrana udělena.

Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
14. Krajský soud má za potřebné na prvním místě zdůraznit, že žalovaný byl v řízení po vrácení věci rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2018, č. j. 4 Az 26/2017-50 vázán právními závěry vyslovenými v tomto rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. V této souvislosti krajský připomíná závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 2 As 12/2008-63, „...*toto ustanovení ze své povahy směřuje především na případy, kdy správní soud podá výklad hmotného práva, ze kterého je správní orgán v dalším řízení povinen vycházet. Nebylo-li důvodem zrušení správního rozhodnutí soudem nesprávné posouzení věci, ale rozpor skutkových závěrů správního orgánu s obsahem správního spisu či nedostatečnost skutkových zjištění [jak tomu bylo i v projednávané věci – pozn. krajského soudu], možnost soudu vyjádřit se v tomto ohledu závazným právním názorem je omezena. V těchto případech je tak správní orgán v zásadě povinen akceptovat samotný fakt nedostatečnosti či rozpornosti skutkových zjištění, dále označení skutečností, jejichž prokázání bude pro řádné zjištění skutkového stavu věci nezbytné, popřípadě též vyloučení důkazních prostředků, které soud označil (ať již z jakéhokoli důvodu) jako nepoužitelné.*“
15. V rozsudku ze dne 3. 4. 2019, č. j. 6 As 301/2018-31 Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „*Závaznost vysloveného právního názoru ve zrušujícím rozsudku vyplývá rovněž ze samotného principu kasace a uplatní se především ve vztahu k námitkám, které byly posouzeny jako důvodné – tedy těm, na základě kterých došlo ke zrušení správního rozhodnutí. V daném případě krajský soud shledal jako důvodnou námitku týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu věci, protože žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; v něm ho přitom krajský soud zcela jednoznačně zavázal, jak má dále postupovat. Popsal konkrétní skutkové okolnosti, které zůstaly z jeho pohledu neobjasněny, a ke kterým je nutno doplnit dokazování. Zda je tento závěr krajského soudu ohledně nedostatečnosti skutkových zjištění správný či nikoli, není v tuto chvíli podstatné. Podstatné je to, zda se tímto závěrem žalovaný v dalším řízení řídil. Pokud totiž se závěrem krajského soudu nesouhlasil, mohl a měl proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. To žalovaný neučinil, první zrušující rozsudek krajského soudu kasační stížností nenapadl; logicky to tedy implikuje, že se ztotožnil se závěry krajského soudu.*“
16. Bylo tedy v první řadě na žalovaném, aby v řízení následujícím po zrušení věci Městským soudem v Praze, pokud se rozhodne neprodloužit doplňkovou ochranu „*dostatečnými, relevantními, objektivními, aktuálními a komplexními informacemi prokázat zásadní zlepšení situace vnitřně přesídlených osob na Ukrajině oproti roku 2014, a to zejména vzhledem*

k individuálním žalobcovým charakteristikám a s důrazem na ty aspekty, které v původním rozhodnutí ze dne 31. 10. 2014 považoval za klíčové pro svůj závěr o nemožnosti žalobcova vnitřního přesídlení.“ Krajský soud má přitom za to, že žalovaný těmto stanoveným povinnostem nedostál.

17. Žalovaný totiž své rozhodnutí při závěru o tom, že po žalobci i nadále nelze oprávněně požadovat, aby se vrátil do místa svého původního bydliště na Krym, postavil především na závěru, že se změnilы podmínky vnitřně přesídlených osob a nadto žalobce je práce schopnou osobou v produktivním věku, lékařskou péčí žalobce de facto nevyhledává, na Ukrajině žijí jeho příbuzní a žalobce tak má v případě svého návratu do vlasti možnost přebývat u svých příbuzných a využít jejich podpory, má možnost se registrovat jako vnitřně vysídlená osoba a pobírat podporu od státu. Nadto může žalobce využít prostředky vydělané činností na území ČR k vybudování si nového života v jiné části Ukrajiny. Žalobci podle žalovaného muselo být zřejmé, že poskytnutí doplňkové ochrany je dočasné a měl možnost se materiálně připravit na eventuální návrat na Ukrajinu a pokud tak žalobce nečinil, nelze to považovat za důvod k dalšímu prodloužení doplňkové ochrany.
18. Uvedené závěry v žádném případě nemohou obstát, neboť mj. jsou v rozporu se skutečnostmi, které jsou zjistitelné z podkladů rozhodnutí shromážděných žalovaným. Jak vyplývá z Informace OAMP ze dne 10. 10. 2017 o vnitřně přesídlených osobách, činila konkrétní výše sociálního příspěvku pro vnitřně přesídlené osoby (po jejich předchozí nutné registraci) v roce 2016 cca 16 dolarů měsíčně za osobu schopnou práce. K ubytování vnitřně přesídlených osob byla využívána přestavěná nebo jinak upravená zařízení tzv. kolektivní centra, ubytování bylo hrazeno státem z 55%, zbytek je doplácen konkrétní osobou. K postavení vnitřně přesídlených osob přispěla řada protichůdných zákonných a byrokratických opatření, které zabraňují jednodušší integraci do hostitelských komunit. Z těchto skutečností tedy vyplývá, že byť se na Ukrajině stabilizovala bezpečnostní situace od doby udělení doplňkové ochrany žalobci, nelze tak již učinit závěr o tom, že by se významně (k lepšímu) stabilizovala situace vnitřně přesídlených osob. V této souvislosti je potřeba zdůraznit, že žalovaný za důvody, pro které žalobci udělil doplňkovou ochranu, označil mimo zhoršenou bezpečnostní situaci zejména také, že žalobce „nemá aktuálně možnost zajistit si dlouhodobější zázemí v jiné části Ukrajiny, nelze vyloučit závažné problémy, jejichž dopad na život žalobce není schopen předvídat. V případě návratu žalobce do vlasti nelze vyloučit jeho přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu“.
19. Lze přisvědčit žalobci, že rozhodování o prodloužení doplňkové ochrany není rozhodováním na „zelené louce“, jak trefně vystihl Městský soud v Praze v žalobci zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Az 68/2017-58. Je povinností žalovaného, aby v řízení podle § 53a odst. 4 zákona o azylu vždy posoudil otázku, zda se zásadním způsobem změnilы okolnosti, jež vedly k udělení mezinárodní ochrany. Stěžejní důvody, které dříve vedly k udělení doplňkové ochrany, nelze v prodlužovacím řízení zpětně měnit nebo dokonce doplňkovou ochranu neprodloužit s odůvodněním, že doplňková ochrana neměla být v původním rozhodnutí vůbec udělena.
20. Jestliže tedy žalovaný v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany dospěl k závěru, že žalobce nemá možnost zajistit si dlouhodobější zázemí v jiné části Ukrajiny a že nelze vyloučit závažné problémy, jejichž dopad žalobce není schopen předvídat, bylo v řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany zcela na něm, aby prokázal, že se tyto (zcela

obecně vymezené) okolnosti změnily tak zásadním způsobem, že již netrvají důvody pro trvání doplňkové ochrany.

21. Za tyto podstatné změny okolností však v žádném případě nelze považovat skutečnost, že vnitřně přesídlené osoby mohou nyní po povinné registraci požádat o výplatu příspěvku (která v roce 2016 činila 16 dolarů měsíčně), lze-li tento „příspěvek“ vůbec za příspěvek v pravém slova smyslu v tak malé výši vůbec považovat. Z informací, které shromáždil sám žalovaný, nadto vyplývá, že k (negativnímu) postavení vnitřně přesídlených osob přispěla řada protichůdných zákonných a byrokratických opatření, které zabraňují jednodušší integraci do hostitelských komunit.
22. Za přesvědčivé nelze považovat ani ničím nepodložené úvahy žalovaného o tom, že by žalobce mohl při svém návratu využít podpory svých příbuzných, u kterých by dokonce mohl přebývat. Žalovaný nejspíše při těchto úvahách zcela pominul skutečnosti zjištěné při pohovoru s žalobcem po vrácení věci k dalšímu řízení Městským soudem v Praze, a sice že otec žalobce pobírá nízký důchod, sestra je bez práce a syn studuje, přičemž obývají malý třípokojový byt. Krajskému soudu skutečně není zřejmé, jakou konkrétní podporu měl žalovaný ve svých úvahách na mysli a na základě jakých skutečností ke svým závěrům dospěl. Lze si jen stěží představit, že by žalobce, který by pobíral „příspěvek“ od státu mohl počítat s materiální či jinou podporou od osob, které samy nejsou výdělečně činné (resp. to nebylo ani nikým zjištěno). Jako zcela nepřipadný je poukaz žalobce na to, že se žalovaný mohl materiálně zajistit po dobu, kdy mu je udělena doplňková ochrana, neboť měl počítat s tím, že je mu udělena pouze dočasně. V tomto směru, mimo to, že tato úvaha postrádá jakýkoli zákonný podklad, žalovaný vůbec nevyjevil, jak velké materiální zabezpečení by vlastně považoval za dostatečné, aby se žalobce mohl vrátit na Ukrajinu, absentují k tomu jakákoli skutková zjištění. Ze stejných důvodů nelze ani připustit úvahy žalovaného stran možnosti využití hypotéky za účelem koupě bytu na Ukrajině. Žalovaný se navíc v tomto směru vůbec hlouběji nezabýval individuálními charakteristikami žalobce a jejich vlivem na možnost vnitřního přesídlení. Žalovaný opět pouze lakonicky shrnul, že žalobce je osobou v práci schopném věku; vymlčel však, že žalobce již dosáhl věku 53 let a že, jak připomněl zcela správně Městský soud v Praze, jsou v uvedeném věku obecně (i v ekonomicky vyspělejších státech než na Ukrajině) podmínky na trhu práce snižované.
23. K tíži žalobce skutečně nemůže jít, že žalovaný v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany stanovil důvody udělení pouze obecně. Lze zcela odkázat na přílehlavé závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Az68/2017-58, že *„čím obecnější a méně určité jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany, tím obtížnější odůvodňování jejího neprodloužení lze očekávat.“*

Závěr a náklady řízení

24. Lze tedy shrnout, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nedodržel to, co mu bylo uloženo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2018 a jeho závěry nemohou obstát, neboť nemají oporu v obsahu spisu a shromážděných podkladech. Naopak, podle krajského soudu vyplývá z doposud shromážděných podkladů poměrně jednoznačně, že k zásadní změně okolností, které ve vztahu k možnosti vnitřního přesídlení žalobce vedly žalovaného k udělení doplňkové ochrany žalobci, nedošlo. Krajský soud tedy napadené rozhodnutí z uvedených důvodů dle § 76 písm b) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán závěry vyslovenými v tomto rozsudku, přičemž s ohledem na obsah spisu, doposud shromážděné podklady

rozhodnutí, jakož i s ohledem na to, jakým způsobem žalovaný vymezil důvody pro udělení doplňkové ochrany, lze v dalším řízení přistoupit k neprodloužení doplňkové ochrany výhradně za situace, kdy by došlo ke změně bezpečnostní situace na Krymu a bylo by tak možné připustit bezpečný návrat žalobce do místa svého původního bydliště, nebo, pokud by žalovaný zjistil takové skutečnosti, o nichž by nebylo možné mít důvodné pochybnosti, svědčící o tom, že žalobce by byl schopen tzv. vnitřního přesídlení, tedy, aby si zajistil dlouhodobější zázemí v jiné části Ukrajiny, kde by bylo možno vyloučit závažné problémy, jejichž dopad na život žalobce není schopen předvídat. Nebudou-li žalovaným takové skutečnosti zjištěny, bude na místě udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 53a odst. 4 žalobci prodloužit.

25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení úspěšný a má tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobce jsou tvořeny poštovním spojením s podáním žaloby, jak vyplývá ze spisu, ve výši 54 Kč. Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 27. září 2019

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce